

ster, cum discipulos suos mitteret vt noua prædicarent, addidit eis vt miraque quoque facerent. Non a vobis hoc exigitur, vt virtus miraculorum tribuatur, sed auctoritas vestra cum ipso & in ipso operans, vt facilius ei ab incredulis credatur. Nam & Moyses cum a Domino ad filios Israël mitteretur, signum rogauit dari, in quo sibi crederetur. Priuilegia ergo, quæ a vobis petit, & pro virga Moysi, & pro miraculis discipulorum Christi suffragabuntur ei. Nemo enim Deo faciente contemnet auctoritatem vestram, vel personam illius vestra auctoritate munitam. Valeat sanctitas vestra, cui debeo quicquid sum & possum. A multis enim audio, & in multis experior magnificentissimam gratiam vestram.

45.

1162 — 1178.

Abbot PETERS i Remi förord för Biskop FOLKE hos Ärke-Bisk. ESKIL.

K. h. 2: 589. n:o 104.

E. Lundensi Archiepiscopo.

Æternas & antiquas venas misericordiarum & benedictionum suarum profusa in omni largitate diuina gratia his temporibus, licet caritas multorum refrigescat, nondum exclusit. Quamuis enim reconditos & labentes sinus gratiæ in mentibus multorum fidelium Deus in Ecclesia sua adhuc retineat: vos præcipue tanquam lucernam super candelabrum positam, oleo multiplici perfudit, vnde multæ areolæ Ecclesiarum, Episcoporum, pauperum, viduarum, tam suauiter quam abundanter irrigantur. A multis siquidem retro temporibus, non in vacuum siue gratiam, siue pecuniam Dei excepistis, ligando illam in sudario, vel infra domesticos parietes recludendo. Quis enim ad vos accedens vestram non sensit benedictionem? quis quantumlibet tepens, audiens vel videns conuersionem vestram, manum egenis expositam, ostium viatoribus patens, iudicium & iustitiam æqua lance, causam non personam discernens, omnemque reliquam actionum & sermonum vestrorum regionem perlustrans, non calefactus, non melioratus, non bene instructus abiit? Deo gratias, qui iuxta consuetudinem suam gratiam pro gratia superabundare facit in vobis, vt melior sit finis orationis quam principium, & vt exitus matutini & vespere delectabiles fiant. Adhuc enim stillant manus vestræ aromata Dei, quæ de thuribus sanctorum, per manus Angelorum, in incensum suauitatis naribus sedentis super thronum gratiæ referantur: quatinus in æterna tabernacula vos recipiant, qui de bonitate & beneficiis vestris in terris sustentati, per gratiarum actionem in cælo iam sunt recepti, vel adhuc recipiendi. Pauper iste Episcopus domnus Fulco,

quem per Euangelium in Christo ego genui monachum, & vos Episcopum, de magnificentissima liberalitate vestra Deo gratias nobiscum refert, exponens quod sustentamentum vitæ & peregrinationis suæ vos habet, & semper habiturum confidit. Scitis, Domine pater, quam duram prouinciam sortitus sit, & quod animam suam in manibus suis posuerit, potius mortem semper expectans, quam longam vitam. Scitis etiam, quia qui prophetam in nomine prophetæ recipit, mercedem prophetæ recipit. Vnde remittimus eum ad vos, & commendamus eum Deo & vobis. Retinuimus eum siquidem malo tempore, remittimus autem bono & congruo, vt visitet messem, vtrum matura sit ad metendum, an immatura ad laborandum. Manum siquidem misit ad aratrum ope vestra & opere, ad Christianitatem dilatandam, & horrea Dei fertiliori segete implenda. Vestrum enim, vestrum est, quicquid incrementi prouenerit ex labore ipsius, quia & de vestro viuit, tanquam operarius Dei & vester: & ad gloriam vestram respicit atque coronam, quodcumque Christo acquirere potuerit. Non igitur obturandum est os boui trituranti, neque palea subtrahenda.

46.

1162 — 1178.

Abbot PETERS i Remi skrifvelse till Ärke-Bisk. Eskil i Lund, beträffande Ärke-Biskopens utståndna faror till lands och sjös.

K. h. 2: 596. n:o 118.

E. Londensi Archiepiscopo.

Vacillans fluctuatione inter spem & deliberationem, vltra se intra metas patientiæ non potuit continere verus amicitæ affectus. Suadebat spes quotidie, diligentissimum & dilectissimum dominum & amicum statum suum renunciaturum. Vrgebat deliberatio, nil immorandum ad quærendam certitudinem de incertitudine aduersi casus, qui dicebatur oppressisse tantum dominum. In his itaque procellis vsque ad lassitudinem animo laborante, & diutius pensante quid inde potius esset eligendum, communicato consilio cum dilecto filio vestro abbate sanctorum Crispini & Crispiniani, festinaui mittere ad vos nuntium nostrum, vt sciremus quomodo tentauerit vos, & probauerit dominus, tam in mari, quam in terra. Nam parumper laxauit fræna leonis rugientis, quæ tenet in manu sua: sed nec rupit, nec soluit. Siquidem si Deus soluisset, aut diabolus rupisset, aqua nimia vos absorbuisset. Ad torporem itaque, si quis in vobis, aut in vestris erat, excitandum, iuste passus est dare fremitum: ad ostendendum erga vos filialem affectum, pie reclusit ora leonum, & maris ferocem tumultum. Non dormiuit